

[Pernille Forchhammer]

deres ret til at blive i bistandssystemet på status quo, og det gør man kun ved at tage hensyn til individet og ved at sikre muligheden for en kompetencegivende uddannelse og et fast arbejde.

Det drejer sig om at give de unge tillid til samfundet og til deres egne muligheder, og det, vi skal etablere, er derfor ikke endnu en ordning, hvor unge i 5 måneder puttes i en boks, som hænger flot og svæver uden sammenhæng med det øvrige samfund, udelukkende for at imødekomme den efter vores mening fejlagtige påstand, om, at ungdommen ikke gider arbejde. Efter vores opfattelse er dette forslag faktisk lavet for at tilfredsstille almindeligt småborgerligt navlepilleri og ikke for at sikre de unges og samfundets fremtid.

Mange unge er vokset op med, at arbejdsmarkedet og socialsystemet er nogle institutioner, som man kan forholde sig til, og ikke en del af fællesskabet, for mange unge i dag oplever ikke noget fællesskab. Vores opgave er at gøre de unge til en del af fællesskabet. Vi skal sørge for, at der bliver gjort brug af deres tilbud om en ny tid, tilbud om uddannelse m.v. Unge i dag er opvokset i en tid med andre teknologiske og internationale omgivelser end den del af befolkningen, som stort set sidder overalt, hvor der tages beslutninger. Det er tilbud, som vi ikke har råd til at afvise, og det fordrer, at vi sikrer de unge plads som ligeværdige medspillere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet og ikke i en ny 5-måneders-boks i socialsystemet.

Hvorfor ender de unge egentlig på bistandshjælp? Jamen er det ikke, fordi der er mangel på uddannelsespladser, fordi vi har en struktur i uddannelsessystemet, som sorterer unge, og fordi der er problemer i erhvervs- og arbejdsmarkedspolitikken? Jeg bliver nødt til at spørge socialministeren, om hun i overvejelsen af initiativerne over for unge har haft kontakt med de to relevante ministre, altså arbejdsministeren og undervisningsministeren, og i den forbindelse bliver jeg også nødt til at spørge ministeren, om hun vil uddybe, hvilke midler der skal bruges til at igangsætte de her initiativer.

Det tredje problem er kommunernes mulighed for reelt at opfylde de ting, som er beskrevet i forslaget. Både KL og forskellige kommuner, deriblandt Københavns, har gentagne gange påpeget, at ændring af kommunalfuldmagten kan være en nødvendig forudsætning, såle-

des at en kommune kan påbegynde en egentlig offentlig produktion eller indgå i et aktivt samarbejde med det private erhvervsliv og de kooperative virksomheder. Har ministeren overvejet den slags muligheder?

På baggrund af de sidste dages diskussion bliver jeg også nødt til at spørge, hvilken indflydelse dette lovforslags eventuelle vedtagelse vil få på det projekt, som Randers Kommune havde planlagt at gennemføre. I Randers har man valgt, at man vil sætte ind efter 3 måneders ledighed for at bruge de sparsomme midler, som vi har til dette formål, til de grupper, der har langsigtede problemer, og ikke til dem, som midlertidigt har brug for det offentlige hjælp. I Randers mener man, at de unge skal i en rigtig fuldtidsbeskæftigelse for senere at kunne bruge deres beskæftigelseserfaring til noget.

Hvis nu Randers Kommune vælger at opretholde sin ordning, vil den så få lejlighed til at modtage refusion? Kan Randers Kommune opretholde ordningen? Og mener ministeren ikke, at den ordning, som Randers Kommune har foreslået, er betydelig bedre af hensyn til de unges og samfundets fremtidsmuligheder end det af ministeren fremsatte lovforslag?

Hvad sker der egentlig med de unge, som vælger at sige nej til tilbudet om beskæftigelse i de 5 måneder? I forslaget står der, at de bliver frataget kontanthjælp. Er der en mulighed for, at de kan sikres en eller anden ydelse til at overleve i det her samfund, eller fratages de enhver mulighed for ydelse?

Som det formentlig fremgår af ovenstående, er Socialdemokratiet meget optaget af denne problemstilling, og vi er glade for, at socialministeren har taget fat på problemet efter 6-7 års passiv politik i skiftende borgerlige regeringer. Vi synes, at initiativet er uacceptabelt, og vi synes, at det er vigtigt, at sådanne forslag bliver bakket op af et bredt flertal i Folketinget. Derfor kan jeg love socialministeren, at vi vil deltage meget intensivt og konstruktivt i udvalgsarbejdet, og hvad der eventuelt følger. Faktisk vil vi deltage så seriøst i dette udvalgsarbejde, at vi selv i løbet af næste uge fremsætter et beslutningsforslag, som handler om kompetencegivende uddannelse, ret til arbejdstilbud, sammenhæng mellem erhvervsuddannelse, arbejdsmarkeds- og kommunalpolitik. Det er jo principper, som også den tidligere socialminister, fru Mimi Jakobsen, har været inde på for